PÚTNIK

Božieho milosrdenstva

farnosti Božského Srdca Ježišovho
Partizánske-mesto

XII. ročník
číslo 5/2014

Ste povolaní, aby ste napriek svojej chudobe obohatili svet.

Ján Pavol II.

Šírime za dobrovoľný príspevok

z obsahu...

Úvodník
Ježišova láska je umením žiť
strana 3

Týka sa nás
Krížová cesta
strana 4-5

Duchovná obnova Ružencového bratstva a veriacich v Partizánskom
strana 6-7

Svedectvo
Boh nás miluje, dôverujme mu!
strana 8-11

Zamyslenie
Mária - Matka Eucharistie
strana 12-13

Zaujalo nás
Koľko stojí mama?

Výzva KBS k vyhláseniu petície za vypísanie referenda o ochrane rodiny

Vedeli ste o pápežovi Františkovi, že...?
strana 14-15

Farská kronika

od 22.3. do 24.4.2014

Do nášho cirkevného spoločenstva sa sviatosťou krstu začlenili:

Laura Mikulášová
Tomáš Sziládi
Marco Gajdoš
Patrik Žember
Vladimír Pihík

Sviatosť manželstva prijali:

František Lacko a Katarína Trepáčová
Martin Pilát a Marcela Nikodémusová

S nádejou na večný život sme odprevadili:

Marta Projslová, 67 r.
Anna Ďurišová, 87 r.
Ján Krpelan, 58 r.
Margita Šuňalová, 91 r.
Jozef Hoos, 63 r.
Ernest Holobradý, 74 r.
Ladislav Paulíček, 89 r.
Bohumil Kováčik, 82 r.
Judita Rehureková, 36 r.

Deň rodiny - POZVÁNKA

Žime v harmonických vzťahoch a obnovujme si vzájomnú úctu a lásku aj v ťažkostiach. My rodičia, buďme otvorení pre prijatie detí, my rodičia, ako najdôležitejšie osoby pre svoje deti, investujme do ich výchovy čas a energiu, snažme sa o tvorivé prežívanie nedieľ, aby sme načerpávali telesné, duševné i duchovné sily. Preto povzbudzujme mládež, myslime pri nadväzovaní vzťahov na svoju budúcu úlohu matky a otca, nebojme sa zakladať si rodiny a sami sa presvedčme o veľkom dobre rodiny.

„Rodina tvorí dôležitú súčasť života každého z nás. V prostredí rodiny sa delíme so svojimi radosťami, ale aj bolesťami a sme schopní prekonávať životné prekážky. V rodine dozrievajú predstavy mladého človeka o živote a formuje sa základný rebríček hodnôt dôležitý pre celý život. Rodina je školou ľudskosti, v ktorej sa učíme vzájomnej láske a úcte a službe slabším. Preto je rodina nenahraditeľná." Deň rodiny bude prebiehať v jednotlivých mestách na Slovensku počas mesiacov máj a jún: 3. máj - Košice, 10. máj - Levice, 11. máj - Bratislava, 17. máj - Banská Bystrica. Bližšie informácie na www.rodinabb.sk

Letný prímestský tábor

Pozývame všetky deti vo veku od 6 do 12 rokov na letný prímestský tábor, ktorý sa bude konať v prvý týždeň letných prázdnin teda od pondelka 30.6. do piatku 4.7.2014. Aktivity budú prebiehať denne od 8:30 do 15:00 hodiny vo fare, jej okolí, alebo v blízkom lese. Prihlásiť dieťa je možné najneskôr do nedele 1.6.2014 alebo do naplnenia stavu 35 detí. Poplatok vo výške 5,- € za jedno dieťa je potrebné zaplatiť pri záväznom prihlásení v sakristii kostola. Na všetky deti sa tešia Vaši animátori.

Liturgický kalendár

4.5. - 3. veľkonočná nedeľa
11.5. - 4. veľkonočná nedeľa
18.5. - 5. veľkonočná nedeľa
25.5. - 6. veľkonočná nedeľa
29.5. - Nanebovstúpenie Pána

Ježišova láska je umením žiť

Nachádzame sa v čase oslavy Veľkej noci. Máme za sebou veľké stolovania v rodine či s priateľmi, ktoré sa odohrali po liturgických rituáloch v našich kostoloch. Určite ani príprava týchto stolovaní mimo kostola, teda v našich domoch, nebola maličkosťou. Pripraviť takéto stolovanie je hotové umenie. Pritom na sviatočne prestretom veľkonočnom stole nemohlo byť toho málo... Všetkého muselo byť dostatočné množstvo pre každého pozvaného stolujúceho... Veľkoryso. Aj v tomto stolovaní sme akosi chceli napodobniť veľkorysosť Krista, ktorý v danej chvíli Veľkej noci, v ktorej vrcholí Ježišova hodina, sa nám najviac dáva. Veľmi veľkoryso. Ba až neuveriteľne bezbreho.

Veľmi čitateľne túto veľkorysosť Ježiša vnímame ani nie tak zo stolovania na veľkonočné sviatky ako takého. Toto stolovanie odohralo sa totiž v kontexte jedného - v tradícii židovstva najstaršieho sviatku, Sviatku nekvasených chlebov zvaný Pesach. Toto stolovanie bolo silne rituálne. Každý dom Izraela k tejto rituálnej hostine musel toho pomerne veľa zvládnuť. Ozaj nebola to žiadna maličkosť... Napr. pripraviť k hostine predpísané rituálne tri zakryté macesy (nekvasené chleby), alebo predpísané množstvo vína pre každého s možnosťou vypiť štyri predpísané poháre atď. Bol to skrátka náročný rituál predpísaný pre hostiteľa.

Ježišova veľkorysosť je viditeľná nie v dodržiavaní rituálnej náročnej hostiny, ale hlavne na jeho vzťahu k Judášovi, ktorý sa tejto hostiny zúčastnil s nebezpečnými svojimi myšlienkami a úmyslami namierenými voči hostiteľovi, ktorým je Ježiš. A napriek tomu všetkému, ten istý Hostiteľ pokračuje v sedení s Judášom, v posledných hodinách pred svojou smrťou. Dokonca Ježiš Judášovi umyl nohy. Potom s ním jedol z jednej misy. Skrátka nechal ho vo svojej blízkosti napriek tomu, že vedel o jeho úmysloch, že ho zradí. Nechal mu priam absolútny priestor k slobode rozhodovať sa i konať.

Spoznávame teda, aká bezbrehá je Ježišova láska. A vidíme to hlavne veľmi citeľne na jeho vzťahu k zradcovi vtedy, keď ho ponechal vo svojej blízkosti. Je to ozaj umenie žiť aj so zradcom vo svojej blízkosti a pritom nenarušiť princíp lásky a slobody tak, ako to manifestuje a učí Ježiš.

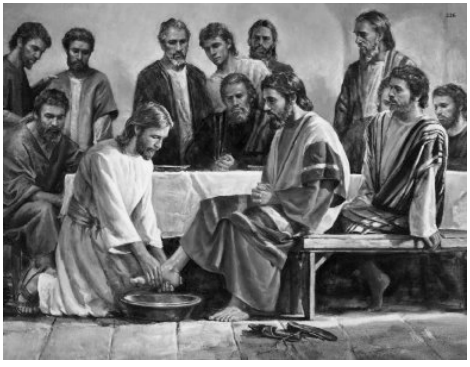

Prečo nad tým všetkým premýšľam, meditujem, rozjímam? Možno aj s vami? Lebo Ježiš je reálne prítomný aj dnes. Mali by sme túžiť po tom, aby sme ho prijali do svojho života. Napriek zlým skúsenostiam, pokúsiť sa umeniu žiť s odvahou tak, ako to robil On – Ježiš, napr. aj v prítomnosti vyššie spomínaného zradcu a jeho zrady. Napriek tomu všetkému i mnohému inému zlému, chcieť žiť s chuťou, láskou, slobodne... To vám vyprosuje a za to sa modlí, aby sme dosiahli „umenie žiť Kristovsky“

Váš farár Vladimír

Krížova cesta

Každý z nás absolvuje vo svojom živote ľahšiu či ťažšiu krížovú cestu. Ako ju máme zvládnuť, nám ukázal vtedy pred viac ako dvetisíc rokmi Ježiš Kristus, Boží Syn, v Jeruzalemských uliciach, kde ho nakoniec ukrižovali. Na počesť tejto prvej krížovej cesty vyrastajú kalvárie, krížové cesty po celom svete. Ak vyrastie takéto dielo kdekoľvek, je to mimoriadna udalosť pre dedinu, mesto či kraj. S pomocou Božou sa takéto dielo podarilo vybudovať aj v našom meste, resp. v neďalekom lesnom poraste. Klub kresťanských seniorov Partizánske - mesto si už pri svojom zrode 21.6.2011 dal do svojho programu vybudovanie tejto krížovej cesty. Vďaka Bohu 6.10.2013 mohla byť vdp. Vladimírom Farkašom požehnaná. V pôstnom a vo veľkonočnom období sa z pochopiteľných dôvodov krížová cesta spomína častejšie. Kiež by bolo toto miesto na Božiu slávu, nie na slávu ktoréhokoľvek človeka. Kiež by toto miesto bolo miestom modlitby, duševného a duchovného pookriatia, miestom pokoja, zjednotenia a odpustenia. Nech tam nájde pokoj veriaci či neveriaci, katolík, evanjelik, baptista, či človek iného vyznania. Kristus priniesol za všetkých nás spásonosnú obetu. Teraz je to miesto kultúrnejšie, kultivovanejšie. Nie ako zhruba pred 4 rokmi, keď som tam prišiel po rokoch a bolo tam plno odpadkov akéhokoľvek druhu. Nehľadajme rozpory, ale Kristova obeta plná odpúšťania, utrpenia a lásky nech nás spája, nie rozdeľuje. Nech nám v tom Pán Boh pomáha. Aby nezostalo iba pri slovách, na Kvetnú nedeľu o 15,00 hod. ako spomienka na príchod Pána Ježiša do Jeruzalema a na začiatok Veľkého týždňa sme absolvovali za hojnej účasti ľudí krížovú cestu Povýšenia svätého kríža, kde zamyslenia jednotlivých zastavení sa predmodlievali členovia Klubu kresťanských seniorov Partizánske - mesto. Bolo povzbudzujúce, že na vrchol Kalvárie vyšli niektoré ženy aj s dvomi barlami. Vďaka, Pane, za toto popoludnie!

Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami. Aj nad dušami v očistci.

P.S. Záujemcovia o dialóg s nami nás nájdu v klubovni spol. organizácií každý štvrtok od 10,00 - 12,00 hod.

Stanislav Husár
predseda Klubu kresťanských seniorov
Partizánske - mesto

VIII.

Duchovná obnova Ružencového bratstva a veriacich v Partizánskom

Rok 2014 je vyhlásený za Rok Sedembolestnej Panny Márie - patrónky Slovenska.

Táto nevšedná udalosť nás viedla k Duchovnej obnove nášho Ružencového bratstva v Partizánskom, ktorá sa konala 22. marca 2014 vo farskom kostole Božského Srdca Ježišovho pod vedením pátra Šebastiána Mórica OP a pátra Martina OP.

Duchovná obnova bola tematicky zameraná: „Panna Mária - naša nebeská Matka." Celé dopoludnie bolo naplnené pokojom v rozjímaniach nad tajomstvami Radostného posvätného ruženca, do ktorého sme vkladali nádej a prípravu na veľkonočné sviatky - víťazstva Krista nad smrťou. V homílii páter Martin vyzdvihol úlohu Matky Božej v sprostredkovaní našich prosieb u jej milovaného Syna. Poukázal na ľudské neduhy, ktoré nás vzďaľujú od nášho Spasiteľa a ktoré ho hlboko rania. Je to naša pýcha, naše vlastné ego, neposlušnosť, nepodriadenosť a ostatné neduhy, ktoré pochádzajú od Zlého.

Treba vidieť pokoru a oddanosť Matky Božej v plnení úloh, ktorými ju poveril Boh s jej súhlasom. Duchovná obnova splnila svoju úlohu a bola prínosom v duchovnej pôstnej príprave na najväčšie sviatky kresťanského sveta - Veľkej noci - víťazstvo živého Krista.

T. Zábojníková
horliteľka RB

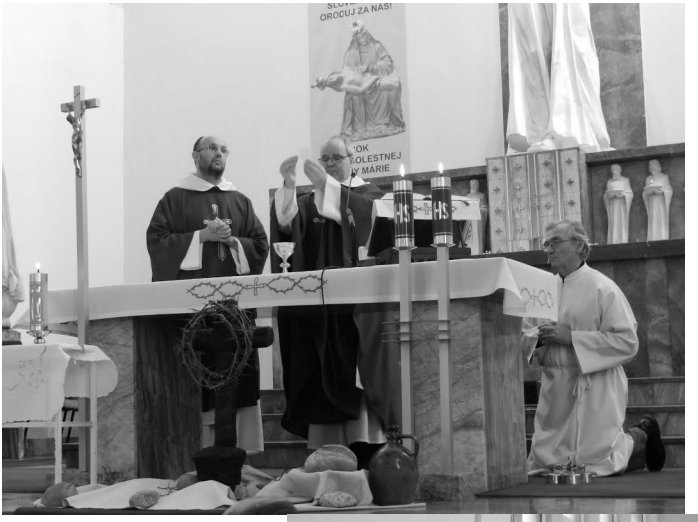

Boh nás miluje, dôverujme mu!

V samej podstate je a chce byť každý človek dobrý. Ale v živote sa každému stalo, že urobil niečo veľmi zlé, alebo že jemu niekto urobil niečo veľmi zlé. Naša vina alebo rana nás bolí a trápi. Nevieme odpustiť vinníkovi, alebo samí sebe. Roky sa zhrýzame výčitkami svedomia, alebo obviňovaním toho, kto ublížil.

A tu nám pomôže pohľad na Ježiša. Bol naozaj nevinný, bol Boh a zomrel za všetkých. Nepovedal: „Zomieram za všetkých, okrem tohto a tejto. Jednoducho zomrel skutočne za všetkých bez výnimky. Aj za tých, čo sú lepší, ale aj za vrahov, smilníkov, zradcov, podvodníkov... za úplne všetkých bez výnimky. Nikto nebol vylúčený z jeho milosrdenstva. To je Božie právo. Nepochopiteľné. Nezaslúžené.

Odpustiť sám sebe je určite to najťažšie. Je nekonečne veľa vín, ktoré si človek nedokáže odpustiť. Výčitky mu nedovolia ani normálne žiť. Stáva sa štvancom, beží sám pred sebou, stále nie je spokojný. Len prežíva, nevie sa tešiť, jeho vnútro je zovreté, akoby v pasci. Pomocníkom k vykonaniu hriechu býva vášeň, strach, zúfalstvo, túžba po láske... Každopádne to je také silné, že nás to premôže, ovládne, a my podľahneme. Keď je po všetkom, samy sa odsudzujeme na Božie nemilosrdenstvo. Ale u Boha sa dá skutočne všetko odpustiť. To len my sme sa posadili na sudcovskú stolicu, Boha sme z nej odsotili a sami seba súdime a trestáme. Predstavme si situáciu, kedy Judáš bozkal Ježiša a Peter ho trikrát zaprel. Obaja boli apoštoli. Ja si prestavujem Petra ako hrubého muža. Bol ošľahaný vetrom na tele, ale aj na duchu. Cholerik, hneď pripravený sa hádať. Judáš zase taký mestský človek, s uhladeným správaním, vedel sa lepšie ovládať v správaní, všetko si vedel dobre zrátať, čo sa oplatí urobiť, čo nie. Ale kto z nich urobil horšie? Judášova vina nie je v tom bozku. Veď čože on vedel, že Ježiša ukrižujú? To netušil. Zaslepila ho možno vidina 30 strieborných , možno túžba získať si očko u farizejov, túžba po nejakej sláve, ktovie. Isté je, že keď zistil, čo mu urobili, sám seba potrestal. Vôbec si neuvedomil, že keby nebolo jeho, bol by nejaký iný Judáš, ktorý by bol na Ježiša ukázal. O čo menšia je Petrova vina? Trikrát Ježiša zaprel. Čo ak by bol pomohol Ježišovi tým, že by bol povedal, že ho pozná? Obaja, keď vykonali svoje činy, ľutovali. Ich vina bola podobná. Rozdiel bol v tom, čo urobili potom. Judáš mohol ísť za Ježišom, ako niesol kríž, kričať na neho, aby mu odpustil. Alebo sa postaviť pod kríž, pozerať na neho a čakať, že možno pootvorí oči a pozrie na neho a v jeho oku bude vidieť odpustenie. Jeho vina je v tom, že sa sám potrestal a odsúdil. Vo svojej pýche nezniesol, že mohol tak pochybiť a povedal si, že Ježiš mu nemôže odpustiť, že už si nezaslúži žiť. Zvolil si zobrať život. Judáš sa podujal rozhodnúť za Boha, a na to nemal právo. Život dáva a berie jedine Boh. Peter zaprel a keď si uvedomil, čo urobil, hneď hľadal Ježišov pohľad, ako ho viedli okolo neho, pozeral do Ježišových očí, videl smútok a výčitku. Aj on sa zľakol, čo si Ježiš myslí, napísané je, že horko zaplakal, išiel si to všetko v tichu rozmyslieť a priznal si to. Asi aj pred ostatnými. Veď ako ináč by sa to bolo uchovalo pre nás v Písme, keby to nebol o sebe povedal? Veď nikto iný s ním nebol! Keď Ježiš zomrel, on - Peter, taký aký bol, - napriek všetkému, dokázal sa postaviť do čela Cirkvi. To už ale nebol ten starý Peter, pyšný, ktorý chodil po vode, ktorého sa Ježiš ako jediného pýtal: „Peter, miluješ ma?“ To

už bol Peter pokorný, ktorý vedel, čo je pád. A práve jeho pád ho vyzdvihol vyššie. Urobil ho pokorným a milosrdným. Chápavejším voči ľudským slabostiam, lebo „sám bol slabý." Pochopil, že len Boh je najvyšší a najlepší. Každý človek, nech urobil čokoľvek, má nárok na Božie odpustenie a lásku. Len tak, lebo Boh nás má rád. Takých, akí sme. Boh chce, aby sme žili sväto, ale vie, že to nedokážeme, lebo sme len ľudia. Len On je Boh, On je bez chýb, On je najväčší. Preto iba Ježišova obeta mohla vynahradiť naše prečiny - akékoľvek. A Ježišovou smrťou to naozaj vynahradila. Božia láska je nevyspytateľná. Ježišovo milosrdenstvo je bez hraníc, teda ak vrah ľutuje svoj čin, úprimne, ani vrah nie je vylúčený z Božieho milosrdenstva. Ježiš prijíma aj jeho. Tak ako lotra na kríži. Stačilo mu povedať: „Spomeň si na mňa..." Nikde sa nehovorí o tom, čo lotor urobil, či bol vrah, či zlodej. To znamená, že to nebolo dôležité, nám ľuďom neprináležalo vedieť, o akú vinu ide, ale mali sme vidieť, aká dôležitá bola jeho pokora. Priznanie pravdy o sebe. A tým priznaním si už Božie odpustenie zaslúžil. Alebo Mária Magdaléna. Veľká hriešnica, smilnica, ktovie, čo všetko mala za sebou, koľko mužov zviedla ona, koľkí ju, či nebola aj na potrate - ak náhodou otehotnela, ako sa starala o svoje deti - ak ich mala. Nič o nej nevieme. Len to, že bola hriešnica. Rodina sa za ňu určite hanbila. Do tejto situácie vstupuje Ježiš. Nezľakol sa toho, či si niekto bude myslieť, že aj jeho zviedla, že niekto sa na ňom pohorší. A nakoniec, kde až vystúpila Mária Magdaléna? Dostala sa oveľa vyššie ako ktokoľvek iný. Mala väčšie privilégiá. Kto videl Ježiša prvý po zmŕtvychvstaní? Ona. Kto bol pod krížom s Pannou Máriou? Ona. Čím sa to stalo? Je tu jednoduchá odpoveď. Pokorne ľutovala svoje priestupky a milovala. Mohli by sme povedať, že jej sa ľahko milovalo, keď mala pri sebe Ježiša živého. Ale ako ho môžeme milovať my, keď ho nevidíme, nerozprávame sa s ním? Nuž, áno, máme to ťažšie. Ale musíme si Ježiša predstavovať ako živého medzi nami, ako pri nás sedí, počúva nás, ako ho zaujíma, čo nás trápi a ako niekoho, kto je naozaj skutočný. Dôkazom Božej lásky voči ľuďom je aj otec márnotratného syna. Vinný je márnotratný syn. Zobral peniaze, prehýril ich. Určite bol arogantný, keď odchádzal, určite papuľoval. Otec pri tom trpel, bolelo ho, že je syn taký nevďačný, že nemá pre neho pekné slovo, že mu neďakuje za jeho doterajšiu starostlivosť. Určite chcel, aby sa synovia dobre znášali. Už dlhšie predtým si musel všimnúť, že synovia si nerozumejú. Jeden viac pracuje, je usilovnejší, majetok zveľaďuje, netreba mu kázať niečo robiť - videl v ňom sám seba, vedel, že bude mať na jeho majetku kto pokračovať. Druhý syn sa určite snažil ulievať, nemal výdrž pracovať, chcel zarobiť peniaze, veľa peňazí a užívať si ich, ale nejako ľahko, bez námahy. Vždy možno sníval o bohémskom živote, ktorý bol pre otca prázdny. Tak veľmi sa snažil ho napomínaním napraviť, ale zjavne to nepomohlo. Preto mu musel dať peniaze. Syn možno zhrabol peniaze a odišiel bez rozlúčky, možno sa smial pracovitému bratovi, ponižoval ho, vykrikoval mu, že je blázon, keď tak drie na roliach. Ktovie, ako to bolo. Potom prišlo vytriezvenie. Márnotratný syn sa dostal na úroveň svíň. Pracovitý syn medzitým pracuje ďalej, možno mu celkom odľahlo, že brat odišiel, aspoň to, čo zostalo, bude len jeho. Už sa nebude musieť deliť s tým lenivcom o nič. A tu sa brat vracia. Odrazu otec, ktorému on bol vo všetkom oporou, sa teší márnotratnému synovi, akoby bol najlepším synom ten márnotratný. Má pocit, že na neho, dobrého a poslušného, zabudol. Na všetko dobré, čo on, ako syn pre

otca urobil. Veď ako inak by mohol jeho bratovi odpustiť? To sa predsa nedá! Je to niktoš, zhýralec, nezaslúži si lásku, odpustenie. Cíti sa ukrivdený, žiarli, závidí. Čo mu už môže závidieť? Závidí mu nezaslúženú lásku. Áno, márnotratný brat si očividne otcovu lásku nezaslúži. Navonok je to nespravodlivé. Ale takáto je aj Božia láska. Nezaslúžená a dokonalá. Takouto láskou nás Boh miluje. Preto nemôžeme pochybovať o Božom odpustení. A je jedno, čo zlé sme urobili. Prečo teda niekedy dopustí na nás trápenia, keď nás tak veľmi miluje? Niektoré trápenia dopustí preto, aby sme sa stali hodnotnejšími. Predstavme si dieťa, ktoré dostane od rodiča všetko, čo chce. Rodič z lásky k nemu mu všetko umožní, poskytne, donesie. Dieťa rozmazná a vychová z neho človeka nanajvýš sebeckého, egoistu, ktorý nevidí nič iné ako seba. Také dieťa nevie prinášať obete a dávať lásku. Každé utrpenie nás približuje k Bohu. Práve vďaka utrpeniu človek duchom vzrastie. Zápasí s problémom, možno v tom zápase aj klesne ku dnu, zhreší, ale vzápätí je vyzdvihnutý hore. Spôsobené rany ho v konečnom dôsledku zoceľujú a učia byť ľudsky múdrymi. Ľudská múdrosť - to nie je mať vedomosti, byť vzdelaný, ale byť ľudským človekom - láskavým, obetavým, vnímavým, chápavým, pokorným, milujúcim a zároveň vďačným voči Bohu. Či by človek, ktorému sa všetko darí, ktorý všetko má, hľadal Boha? Prihováral sa mu? Nie, len by si užíval. Celý život zápasíme so Zlým. Zlý existuje. Akoby nám neustále našuškával to, čo v nás vyvolá žiarlivosť, závisť, zlobu... Naozaj obchádza ako revúci lev. A obchádza nenápadne. Skrýva sa za ľudské pocity. Zväčšuje pocity krivdy tým, že nám vnuká myšlienky o „spravodlivom hneve“. Mám predsa právo sa hnevať, ublížili mi, mám právo pomstiť sa, lebo aj ja mám ranu, mám právo... na všetko mám podľa neho právo. On nehovorí nič o odpustení, on hovorí, že to sa nedá odpustiť. Nehovorí o milovaní, on hovorí, že sa máme nenávidieť a báť milovať, aby nám neublížili. Hovorí, že si urobím, ako ja chcem, nebudem sa prispôsobovať, lebo sa do mňa nemá nikto starať. On sa teší, ak sa trápime, hádame, nenávidíme. Všetko je to jeho robota. Všimnime si, že práve po spovedi sme vystavení väčším tlakom zo strany ľudí. Vyskytne sa nejaká nepríjemná situácia, častejšie hrozí konflikt, zase samozrejme oprávnený - veď „to predsa nemôžeme nechať len tak“. Ak ideme na spoveď, stiahne sa, očividne mlčí, ale len na chvíľu, zúrivo sa pripravuje, čím by nás chytil, čím nás zase dostane. Je zaujímavé, že keď sa už pohádame, oklameme, zraníme a pripustíme, že už nemôžeme ísť na sväté prijímanie, vtedy si uvedomíme, že sme to mohli riešiť aj ináč, že to nebolo až také dôležité, ale už je neskoro. A to práve chce! Chce, aby sme boli nešťastní, žiarliví, nahnevaní, zákerní. Aby sme upodozrievali, neľúbili, neodpustili, aby sme sa trápili, sužovali, aby sme boli ovládaní vášňou a telom, aby sme sa vzďaľovali od Boha... Ach, keby sme si to dokázali vždy uvedomiť a nepodľahnúť jeho nástrahám! Keby sme ho dokázali odhaliť! Tá jeho zákernosť a podlosť! Musíme prosiť o pomoc Boha, aby sme ho dokázali od seba odháňať. Zlý sa odoháňa láskou. Keď máme milovať protivníka - aké je to len ťažké! Ale keď situáciu zvládneme a dobyjeme partnera, brata, sestru, svokru... Láskou (objatím, pohladením, dobrým slovom...), keď to dokážeme, aká slasť sa nás zmocní! Aká radosť! Sloboda! Úľava! V konečnom dôsledku by sme teda mali prijať všetky situácie s dôverou, že je to dobré, že Boh nás v nijakom prípade neopustil. Ak by sa nám aj mohlo zdať, že už nie je pri nás, mýlime sa. Boh neopúšťa, aj keď jeho čas je iný ako náš.

Niekedy dlhší (trápenie trvá aj roky), niekedy kratší (malé každodenné náhody - zázraky), ale vždy je to o tom, že všetko môže obrátiť na dobré a dobro. Nebezpečné je to, že neveríme a neuvedomujeme si, že Zlý skutočne existuje a nie je to žiaden čertík, ktorý sa dá ľahko oklamať. On nás skutočne chce urobiť nešťastnými, to on nám vnuká myšlienky, aby sme sa stále trápili a neodpustili ani sebe, ani druhým. Je nebezpečný! Počas utrpenia prežijeme toľko vnútorných bojov, rozhovorov s Bohom, hľadaní Boha, ktoré nás k Bohu stále viac pripútavajú. Pochopíme, že Boh je to najlepšie, čo máme. Že celým svojím srdcom túžime hlavne po ňom a budeme svoj život naozaj žiť v jeho prítomnosti. Budeme zvažovať, čo by urobil Ježiš, čo by povedal, čo je podľa neho správne, budeme hľadať jeho vôľu a snažiť sa ju prijímať. Budeme si predstavovať, že sedí neďaleko nás, počúva, pozerá, stane sa súčasťou nášho života. Vtedy začneme žiť s akousi radosťou - napriek všetkému, budeme mať radi druhých ľudí - určite niektorých viac, niektorých menej, ale nepôjde z nás nenávisť, zloba, strach, zášť. Budeme mať radi aj seba zdravou láskou. To všetko dokážeme s Bohom.

Máme teda v živote určite dve možnosti. Odpustiť a neodpustiť. Ak odpustíme, oslobodíme sa z minulosti a dokážeme naozaj žiť. Dokážeme darovať sami seba. Budeme síce riskovať, že nás môže niekto zase aj zraniť, ale my sa rozhodneme zariskovať, a tým dáme možnosť prežiť všetky formy lásky sebe a aj tým, ktorí k nám patria. Druhá možnosť je, že nedokážeme odpustiť. Buď sebe alebo iným. Zostaneme žiť v neustálom utrpení, napätí, akejsi prázdnote. Budeme každého upodozrievať zo zrady, z úmyslu nám opäť ublížiť, budeme ľudí kategorizovať, dávať im spoločné zhrňujúce vlastnosti, napr. všetci muži sú svine, alebo všetky učiteľky na mne sedia, alebo všetci mi chcú ublížiť... Budeme porovnávať všetkých s tým vinníkom, a tak nikomu nebudeme dôverovať. Vo všetkých formách neodpustenia budeme nadmerne pracovať, bude nám záležať na toľkých ľuďoch, ktorí si to nezaslúžia, na toľkých zbytočných veciach. Naša sebaľútosť, sebectvo, pomsta, ale hlavne strach nám nedovolia vidieť objektívne, ale stále len seba a svoju bolesť, alebo svoju vinu. Dokonca nás môže viesť až k ubližovaniu druhým. Ak niekto čaká, že odpustenie je niečo viditeľné, mýli sa. Odpustenie je vedomý akt, že chcem odpustiť. Je to naše rozhodnutie, ktoré treba žiť. To neznamená, že ak nám niekto hlboko ublížil, že nám ublíži každý, ani že už nám nikto neublíži. Ublíži, ale napriek tomu otvorme svoje srdce naplno. Vystavme ho. Napriek všetkému. Aj výčitky svedomia sa ešte budú hlásiť. A z výčitiek bezradnosť, smútok, zúfalstvo. Určite. To by si Zlý nenechal ujsť. Veď to je jeho zbraň proti nám. Ak by sa opäť vynorili, nástojčivo, nedajme sa pomýliť. Oni nie sú od Boha. Povedzme Bohu: „Bože, zase ma chcú trápiť, zober si ich, osloboď ma. Ty ma ochráň. Všetko dávam do tvojich rúk, aj môj hriech, aj tieto výčitky.“ To neznamená, že už nikdy neurobíme zlo a chyby, ale už vieme, že Boh napriek všetkému nás má naozaj rád a bude nás mať rád vždy. Napriek všetkým zradám, ktoré sme mu urobili a určite ešte urobíme.

M.M.

Mária - Matka Eucharistie

Každého úprimne veriaceho človeka, zamýšľajúceho sa nad udalosťami z evanjelia, môžu vnútorne osloviť tie najrozmanitejšie myšlienky. Myšlienka zároveň môže vzbudzovať túžbu a nadšenie pre odhodlanie zjaviť svetu pravú krásu života v spojení s Ježišom a Máriou. V tejto túžbe by človek možno rád zažil skúsenosť, vrátiac sa o 2000 rokov späť, byť prítomný ako jednoduchý pastier pri narodení Božieho dieťaťa; uctiť si ho za prítomnosti čistej Márie a Jozefa, alebo počúvať jeho slovo radostnej zvesti o Božom kráľovstve. No túto túžbu nemôžeme zaradiť do dávnej minulosti, je možné ju naplniť i dnes. Otec, vo svojej všemohúcnosti a nadovšetko v láske k svojmu milovanému ľudu, dáva možnosť, aby každý, kto vierou priľnul k Božiemu Baránkovi, mohol prežiť skúsenosť Nazareta, Betlehema, Kány Galilejskej alebo Jeruzalema. Ten istý Ježiš, kedysi narodený v Betleheme, sa rodí na našich oltároch. Podobne ako jednoduchí pastieri, pohnutí Božou milosťou, sa prichádzajú pokloniť vtelenému Slovu, aj nám sa ponúka možnosť adorácie Ježišovho živého tela v Eucharistii. (por. Lk 22, 19). Aj my máme umožnené byť šťastnými ľuďmi v zástupe počúvajúcich ohlasovanie radostnej zvesti, keď s úctou počúvame, alebo čítame Božie slovo. Aj my môžeme byť spolu s Máriou pri Ježišovi v čase jeho obety na kríži, keď sa pozorne srdcom zapájame do slávenia svätej omše. Dokonca sa môžeme stať i svedkami zmŕtvychvstania, keď žijeme úprimne z viery, v radostnej nádeji na večný život. Naozaj, Ježiš je tu. Tak ako bol kedysi živý, podobne aj dnes je aktívne prítomný v našich starostiach i radostiach. Ježiš milujúci, darujúci sa nám.

Od zrodenia svätej cirkvi sú oči jej detí zamerané na Eucharistiu. Ona je životodarnou silou pre spoločenstvo ľudí obdarených vierou, uprostred ktorého je prítomný živý Boh. Evanjeliová udalosť o stratení dvanásťročného Ježiša nás vedie do Jeruzalemského chrámu. Malý Spasiteľ, ktorého hľadajú Mária s Jozefom v dave mnohých pútnikov, je nájdený na najposvätnejšom mieste vtedajších čias. Tam sa pýta svojej matky, ktorá mu pripomína bolesť, s akou ho hľadali: „Nevedeli ste, že mám byť tam, kde ide o môjho Otca?“ (Lk 2, 49). Ježiš je Boží Syn a učí nás spoznávať Otcovu lásku. Aj touto vetou, adresovanou čistej Panne a jeho pestúnovi Jozefovi, nám chce odkryť ďalší lúč milosti, vyžarujúci z jeho najsvätejšieho srdca. Podobne, ako ho jeho milovaná matka po bolestnom hľadaní našla v chráme, aj my máme orientovať svoj duchovný život na naše chrámy, ktoré sú na zemi najvzácnejším miestom Božej chvály a vďakyvzdávania. Výnimočná svätosť týchto priestorov vôbec nespočíva v honosných krásach kultúrnych pamiatok, ale predovšetkým v Eucharistickej prítomnosti Božieho Syna, prítomného medzi nami. V evanjeliu sa nachádza zmienka o tom, ako Ježišovi učeníci obdivovali krásu Jeruzalemského chrámu, ktorý Židia stavali štyridsaťšesť rokov. Ale jeho duchovná vznešenosť je vždy menšia od najjednoduchšej malej kaplnky, v ktorej Bohostánok uchováva ten najcennejší poklad viery - Eucharistiu. Áno, Ježiš medzi nami, zaodiaty chudobným rúchom bielej hostie. To je sám Boh, to je živá láska ponúkaná človeku, ako skutočný prameň života... Rozjímajúc nad udalosťou nájdenia dvanásťročného Spasiteľa nás milujúca matka Mária učí vytrvalému hľadaniu.

Mnohé skúsenosti z bežného ľudského života nám predstavujú našu krehkosť, v ktorej strácame spojenie s Ježišom a snažíme sa viac dôverovať sebe. Až neskôr si uvedomujeme svoju neschopnosť či slabosť a obrátime sa na Toho, ktorému je všetko možné. Mária nás vedie k neustálemu hľadaniu Ježišovej tváre, aby sme žili neprestajne pod jeho milosrdným a odpúšťajúcim pohľadom. Mária chce, aby sa oči jej milovaného Syna stretali v osobnom pohľade s našimi a vo chvíli svätého prijímania vzájomne splynuli. Áno, po tom túži Mária, lebo ona najpravdivejšie pozná svojho Syna. Ona vie o nekonečnej láske zjavenej v Jeruzalemskom večeradle, keď ponúkol prvýkrát seba samého v kúsku premeneného chleba, slovami: „Toto je moje telo, ktoré sa dáva za vás." (Lk 22, 19). Mária vie o láske, ktorou jej Syn túži prichádzať k biednemu ľudskému stvoreniu, aby ho svojou milosťou premieňal, očisťoval a posväcoval. Chvíľa svätého prijímania musí byť pre úprimne veriaceho človeka skutočnou slávnosťou srdca. Mária, ako dobrá matka, by nám s láskou pripomenula: „Deti, chráňte sa neuváženého, tradičného prijímania Eucharistie. Každé stretnutie s mojím milovaným Synom musí byť pre vás šťastným zážitkom. Po bolestnom trojdňovom hľadaní aj ja som bola šťastná, keď som opäť mohla objať môjho milovaného Syna"... Áno, počas svojho pozemského putovania k Otcovi prežívame mnohé vzácne chvíle. No spomedzi všetkých sa bude vždy vynímať chvíľa, počas ktorej živý Boh s plnosťou svojej lásky prichádza k človeku a robí si v jeho duši nový Betlehem. Je to chvíľa, v porovnaní s dĺžkou ľudského života tak veľmi zanedbateľná! Ale pritom celkom iste patrí medzi tie najcennejšie a najvznešenejšie.

Posolstvo Panny Márie z Fatimy z roku 1917 sa stalo podnetom, aby sa vo svätej Cirkvi zaviedla úcta k nepoškvrnenému srdcu našej milujúcej matky. No zjavenie svätej rodiny blahoslaveným deťom Hyacinte, Františkovi a sestre Lucii v októbri 1917 nám prezrádza dôležitosť vtelenia Božieho dieťaťa a jeho milostivú prítomnosť medzi nami. Omilostené deti sú pri videní zaujaté malým Spasiteľom, ktorý s výrazom láskavej tváre požehnáva celý svet. Zaiste i touto udalosťou Božia prozreteľnosť skrze Máriu chcela poukázať ľudstvu na darcu večného šťastia, tak blízko prítomného v živote celej ľudskej rodiny. Mária, ako matka Eucharistie a zároveň naša milovaná matka, pozývajúc všetkých do príbytku jej nepoškvrneného srdca, usmerňuje pohľad viery svojich detí na bielu jednoduchú hostiu a s láskou pripomína: „To je skutočne môj Ježiš a náš Boh. Prichádzajte k nemu s dôverou a milujte ho zo všetkých svojich síl, lebo iba v ňom môže nájsť ľudstvo plnosť života"... Naozaj v ňom máme všetko potrebné pre našu spásu, podľa vôle prozreteľného Otca. „Lebo Boh chcel, aby v ňom prebývala všetka plnosť a aby skrze neho zmieril všetko so sebou, keď pre jeho krv na kríži priniesol pokoj všetkému, čo je na zemi aj čo je na nebi." (Kol 1, 19).

zdroj: Chris-Net.Sk

Koľko stojí mama?

Keď mama jedného dňa pripravovala večeru, prišiel za ňou do kuchyne jedenásťročný syn s lístkom v ruke. S podivne strohým výrazom jej ho podal. Maminka si osušila ruky o zásteru a pomaly čítala:

Vypletie záhonku: 1,- €
Upratanie izby: 1,5 €
Nákup: 0,5 €
Stráženie sestričky (3x) 3,- €
Dve jednotky v žiackej: 2,- €
Každodenné vynášanie smetí: 1,- €
CELKOM: 9,- €

Maminka sa na chlapca nežne pozrela. Vzala ceruzu a na druhú stranu lístku napísala:
Deväť mesiacov nosenie pod srdcom: 0 €
Všetky prebdené noci, keď si bol chorý: 0 €
Všetky poláskania, keď ti bolo smutno: 0 €
Všetky osušené slzy: 0 €
Všetky veci, ktoré som ťa každý deň učila: 0 €
Všetky raňajky, obedy, večere, desiaty a natreté chleby: 0 €
Každodenná starostlivosť: 0 €
CELKOM: 0 €

S úsmevom lístok podala synovi. Keď si ho prečítal, cítil sa zahanbený. Otočil lístok a pod svoj účet napísal: „Vyrovnané." Potom maminku objal a dlho ju stískal.

Keď sa v osobných a rodinných vzťahoch začne počítať, je koniec všetkému. Láska je buď zadarmo, alebo nie je vôbec.

Bolo horúco, a tak som svojim štyrom deťom pripravila zmrzlinu. Povedala som im ale, že zadarmo to nebude a že ju dostanú za jedno objatie. Hneď sa postavili do radu. Tí traja menší sa ku mne rýchlo pritisli, schytili zmrzlinu a hurá zasa preč. Ale keď prišiel rad na môjho najstaršieho, dospievajúceho syna, objal ma dvakrát. „To máš za cestu," usmial sa na mňa.

Zdroj: modlitba.sk

Výzva KBS k vyhláseniu petície za vypísanie referenda o ochrane rodiny

Konferencia biskupov Slovenska podporuje vyhlásenú petíciu za vypísanie referenda o ochrane rodiny, ktorú organizuje občianske združenie Aliancia za rodinu. Obraciame sa s výzvou na všetkých veriacich a ľudí dobrej vôle, aby podporili tak petíciu, ako aj samotné referendum. Svojím podpisom na petičnom hárku dajme najavo naše presvedčenie, že podpora rodiny a manželstva má byť stredobodom verejného života. Odkážme takto svojim deťom, že manželstvo tvorené mužom a ženou - a predovšetkým rodina, ako miesto stabilného a láskyplného zázemia pre výchovu nových generácií - sú pre nás veľmi dôležité. Je potrebné, aby občania dobre poznali tento návrh a pohľad odborníkov naň, aby tak vo svojom postoji nepodľahli jednostrannej kampani a mediálnemu tlaku. Nech nám táto občianska iniciatíva pomôže stať sa viac citlivými na tieto hodnoty a inšpiruje nás ku konkrétnej pomoci manželstvám a rodinám v núdzi.

ALIANCIA ZA RODINU

V Bratislave, 11. apríla 2014

ZDROJ: tkkbs.sk

Vedeli ste o pápežovi Františkovi, že...?

František uvažoval po zvolení za pápeža nad menom Ján XXIV.

Pápež František použil počas Kvetnej nedele liturgické rúcho bl. Jána Pavla II.

Na otázku, ako sa modlí odpovedal: „Často si vezmem Bibliu, kúsok si prečítam, potom ju odložím a nechám Pána, aby na mňa hľadel. To je moja najbežnejšia predstava o mojej modlitbe. Dovoliť Pánovi, aby sa na mňa díval."

Kriticky priznal, že v minulosti sa dopustil aj mnohých chýb: „Mýlil som sa napríklad pri vedení života v cirkvi. Bol som vymenovaný za generálneho predstaveného vo veľmi mladom veku a urobil som množstvo chýb. V 36 rokoch som bol príliš autoritársky. Až neskôr som sa naučil, že je potrebný dialóg, že je nutné počuť názor druhých."

Americkí katolíci začali kvôli Františkovmu príkladu viac prispievať na charitu. Ako prvého pápeža ho dokonca pozvali prehovoriť do Kongresu.

Keď má pocit, že potrebuje na chvíľku pauzu, zatvorí oči a nič nerobí: sadne si a modlí sa ruženec. Pomodlí sa aspoň tri ružence denne.

Pápež František nechal pre verejnosť otvoriť záhrady pápežského letného sídla v Castel Gandolfo. 55-hektárový pozemok si budú môcť návštevníci prezrieť so sprievodcom a viacjazyčným výkladom.

Číta listy od obyčajných ľudí, občas pri nich plače.

František naďalej uprednostňuje argentínske maté pred kávou alebo čajom.

V nedávnom rozhovore pre argentínske rádio FM 88.1 priznal, že: „práca s papierovaním, v kancelárii, to je niečo, čo mi dávalo vždy zabrať".

Pri návšteve britského kráľovského páru František daroval kráľovnej faksimile dokumentu, ktorým pápež Inocent XI. v 17. storočí rozšíril úctu k sv. Eduardovi Vyznávačovi - predkovi Alžbety II. - na celú cirkev. Princ Filip dostal trojicu medailí Františkovho pontifikátu. Nezabudlo sa ani na najmladšieho člena kráľovskej rodiny, princa Georgea, ktorý sa minulý rok narodil princovi Williamovi a Kate Middleton a je pravnukom Alžbety a Filipa. Tomu František poslal strieborný kríž sv. Eduarda z Lazuritu.

Po duchovnom lieku Misericordin rozdával František ľuďom vreckové Biblie.

Počas omše na pamiatku Pánovej večere umyl nohy 12 ťažko postihnutým vo veku 16 - 86 rokov, medzi ktorými bol aj jeden moslim. Minulý rok takto umyl nohy 12 väzňom.

Pápež nezabudol ani na veľkonočné darčeky. Väzňom v zariadení Regina Coeli poslal po almužníkovi Konradovi Krajewskemu 1200 kópií vreckových evanjelií, ktoré začiatkom apríla nechal František rozdávať na Námestí sv. Petra. Malým pacientom v Detskej nemocnici Bambino Gesú zasa poslal čokoládové vajíčka.

Pápežský almužník počas Veľkej noci brázdil vlakové stanice. Bezdomovcom rozdával pomoc od pápeža Františka. **Viacerí bezdomovci si mysleli, že pápežský almužník im priniesol „len" veľkonočné prianie od pápeža. Keď otvorili obálku, okrem pozdravu tam našli aj 40 - 50 eur.**

spracoval Boris

Zdroj: svetkrestanstva.sk, postoy.sk

Pútnik Božieho milosrdenstva

XII. ročník číslo 5/2014

10. ROZHLASOVÁ PÚŤ **RÁDIA LUMEN**

DO SANKTUÁRIA BOŽIEHO MILOSRDENSTVA V KRAKOVE

10. MÁJ 2014 / SOBOTA

MOTTO PÚTE

Na príhovor
našej Sedembolestnej Matky
putujme k Milosrdenstvu
v radosti a svätosti

HLAVNÝ CELEBRANT A KAZATEĽ – SPIŠSKÝ DIECÉZNY BISKUP
MONS. ŠTEFAN SEČKA

PROGRAM VO VYSIELANÍ RÁDIA LUMEN [tento program nebude prebiehať na mieste Sanktuária]

03.30	**Sprevádzanie pútnikov:** krížová cesta, ruženec, mariánske piesne
06.00	**Ranné spojenie:** kontakt s pútnikmi

PROGRAM V AREÁLI SANKTUÁRIA BOŽIEHO MILOSRDENSTVA [priamy prenos vo vysielaní Rádia Lumen]

09.00	**Otvorenie púte, privítanie pútnikov**
09.30	**Modlitba ruženca k Sedembolestnej Panne Márii**
10.30	**Svätá omša spojená s eucharistickou adoráciou** / Hlavný celebrant Mons. Štefan Sečka
12.30	**Obedná prestávka**
13.20	**Koncert gospelových piesní** / Sima Martausová
14.20	**Dejiny púti posluchárov Rádia Lumen k Božiemu milosrdenstvu**
14.50	**Príprava na Hodinu Milosrdenstva**
15.00	**Hodina Božieho milosrdenstva**
15.30	**Poďakovanie, požehnanie devocionálií, rozlúčka**

Informácie: na telefónnych číslach **048/471 08 10** alebo **048/471 08 31**
e-mailom na **put@lumen.sk**

rádio Lumen

Vydáva: Rímskokatolícky farský úrad v Partizánskom. Adresa: Rímskokatolícky farský úrad, Nám. SNP 949/20, 958 01 Partizánske, tel.: 038/749 2033, Internet: http://partizanske.fara.sk, e-mail: pe.mesto@fara.sk
Šéfredaktor: Klaudia Zábojníková. Redaktori: P. Andacký, M. Turek, B. Laurinec, R. Račáková.
Grafické spracovanie: R. Dobrotka. Jazyková úprava: J. Znášiková. Cirkevný cenzor: Mons. Vladimír Farkaš.
Redakčná rada ďakuje všetkým, ktorí sa na vydaní časopisu podieľali. Príspevky do časopisu môžete dať do schránky, priniesť osobne na farský úrad vždy do 14. dňa v mesiaci alebo poslať na e-mail: pe.mesto@fara.sk.
Redakcia si vyhradzuje právo výberu článkov. Nevyžiadané príspevky nevraciame.
Tlač: ExpresPrint s.r.o., Partizánske. Tlač registrovaná Okresným úradom v Partizánskom č. 2002/00153.
Cirkevné schválenie: Biskupský úrad v Banskej Bystrici č. 50/99.